

*Voor mijn kinderen Veerle en Stije,
het langverwachte boek van Hazenhart*

ISBN 978 90 00 40123 9
ISBN 978 90 00 40124 6 (e-book)
NUR: 283

© 2025 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.henkhardeman.nl
www.maaikeputman.eu
www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: Henk Hardeman
Illustraties: Maaïke Putman
Vormgeving: Marieke Oele

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch
of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is
uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

Inhoud

Hazenhart	7
Kysia	15
De professor	26
Achtervolging	33
Toeval bestaat niet	41
Dekselse Dirk	49
Nu of nooit	57
De overval	64
Een goede investering	71
Hoogst verdacht	79
Kletspraat?	87
Hebbes!	94
Tweestrijd	103
Medeplichtig	110
Op de vlucht	119
Een borende blik	127
De handtekening	134
Alles voor de wetenschap	142
De halsketting	150

Een oude bekende	158
Het feestdicht	168
Vlak bij de Bloedburcht	177
Een bekend gezicht	185
Dieptevrees	192
Bestemming bereikt	200
Transformatie	208
Een scherventapijt	217
Op zoek naar het Bloedzwaard	226
Gestrand?	234
Onderweg naar Donderburg	243
De jaarmarkt	251
Kamers vrij	261
In De Groote Slock	270
Bevrijding	279
Plan A	287
Plattegrond	295
Het Huis met Duizend Dikke Deuren	306
Gekkenwerk	316
Het zwaardgevecht	324
Een gewaagd plan	332
Het spiegelpaleis	339
Vorbereidingen	350
Afscheid	358
 <i>Over het feestdicht van Pierke</i>	 366

Hazenhart

‘**H**azenhart!’ De stem schalde over de binnenplaats van Herberg De Rustende Reiziger, echode tegen de staldeuren en de bijgebouwen, en keerde weer terug naar de enorme, kale man. Hij veegde zijn handen af aan zijn leren voorschoot en zette ze opnieuw aan zijn mond. ‘Hazenhart! Waar voor de duvel hang je uit, ellendig snotjong! Ik had je gezegd de binnenplaats te bezemen!’

Om de hoek, net buiten het zicht van de herbergier, zat een jongen van een jaar of veertien tegen een ton een beduimeld boekje te lezen. Hij had wilde blonde krullen, zijn kleren en schoenen waren versleten, en er zaten zwarte vegen op zijn gezicht. Naast hem stond een bezem tegen de muur. Hij was helemaal van de wereld.

‘Hazenhart!!’

De jongen schoot overeind, stak het boekje in zijn zak, greep de bezem en rende de hoek om. ‘Hier ben ik, oom Hector! Ik was hierachter aan het bezemen!’

Oom Hector zette zijn handen in zijn zij. ‘De binnenplaats, had ik gezegd. Welk deel daarvan dringt niet tot die botte

hersens van je door! Je zat zeker weer te lezen, hè?’ Hij keek de jongen indringend aan. ‘Waar is dat boek? Geef op! Dan steek ik het in de fik!’

Hazenhart verkrampste. Snel trok hij zijn hemd wat verder over zijn broek. Als oom Hector het maar niet vond, want *Het Lied van Heer IJzerhart* was zijn lievelingsboek. Hij had het intussen zeker vijftig keer gelezen.

‘Het is dat je pa m’n favoriete broer was, anders had ik je in een weeshuis gegoooid,’ bromde oom Hector. ‘Dank de hemel maar op je blote knietjes dat ik je in huis heb genomen toen je ouders de pijp uit gingen.’

‘Ja, oom Hector.’ Hazenhart probeerde dankbaar te kijken.

‘En dat ik je werk heb gegeven.’

Hazenhart knikte en dacht aan alles wat hij elke dag moest doen. ’s Ochtends bakte hij voor het ontbijt van de gasten eieren met spek, bonen en worstjes, hij verschoonde de bedden, leegde de poepdoos en de pispotten, haalde een zwabber over

de vloeren, bezemde de binnenplaats, verzorgde de paarden van de rijtuigen die hier halt hielden, en ’s avonds werkte hij in de keuken stapels vuile vaat weg. Hij was bekaf als hij zich eindelijk in bed liet vallen.

‘Vanavond geen eten!’ Mopperend verdween oom Hector de herberg in.

Hazenhart bezemde nog wat, maar na een tijdje zocht hij een stil plekje op in de stal. Er stonden nu geen paarden, dus nestelde hij zich behaaglijk in het hooi. Hij haalde het boekje tevoorschijn, bladerde naar de pagina waar hij gebleven was en begon weer te lezen.

Vroeger, toen zijn ouders nog leefden, ging Hazenhart naar school. Daar had hij goed leren lezen. Toen ze verongelukt waren, sleurde oom Hector hem dezelfde dag nog de klas uit. ‘Van al dat leren krijg je maar koppijn!’ had hij gebulderd. ‘Je bent nuttiger in mijn herberg. Kun je mooi je kost en inwoning verdienen!’

Hazenhart had het boek ooit gevonden in zijn kamer, een vierkant zolderhok zonder ramen, tussen een stapel romannetjes onder in de kast. Ze waren van de meiden geweest die in de herberg hadden gewerkt voordat hij hier kwam wonen. Zij hadden ook op dit kamertje geslapen. De meeste romannetjes had hij meteen afgekeurd: zoete verhaaltjes over weesmeisjes die na veel ellende eindelijk de ware ontmoetten en nog lang en gelukkig leefden.

Gelukkig zaten er ook ridderromans tussen, waarin naast hofmakerij, gezoen en ander klef gedoe een flink potje strijd werd geleverd en werd veroverd, gehakt en gesneuveld dat het een lieve lust was. Hazenhart sloeg de suffe stukken over en smulde van de spannende. Vaak las hij de hele nacht door, hoe slaperig en afgemat van een hele dag werken hij ook was. Veel te gauw was het dan weer ochtend en riep zijn oom hem bij zich om allerlei klusjes te doen.

Het Lied van Heer IJzerhart wemelde van de afgehakte hoofden die op stokken werden geprikt als kippen aan het spit,

brandstichtingen en plunderingen. Er stonden ook een heleboel plaatjes bij die niets te raden overlieten. Het ene was haast nog gruwelijker dan het andere. Hazenhart griezeld ervan, maar tegelijkertijd kon hij zijn ogen er niet van afhouden. Ook waren er afbeeldingen van een groot, donker kasteel, de Bloedburcht. Er was een enorme zaal te zien met in de verte een duistere figuur op een troon; vergeetputten met daarin geketende geraamtes en zwarte ratten die hij bijna kon horen ritselen in het stro. Vreemd genoeg ontbrak een afbeelding van IJzerhart zelf, tenzij hij de duistere figuur op de troon was.

Het was een raadsel hoe dat boekje hier ooit was beland.

Hazenhart had het zo vaak herlezen dat hij alle verhalen uit zijn hoofd kende. De brute heer IJzerhart boezemde hem zowel angst als ontzag in. Als je zo machtig en sterk was, hoefde je nooit bang te zijn. Maar ondanks al zijn kracht en sluwheid, zijn totale gebrek aan geweten en zijn alom gevreesde Bloedzwaard, werd heer IJzerhart regelmatig verslagen door ridder Nobelhart met zijn zwaard Zwing. Nobelhart was een slijmbal die altijd een wit harnas droeg, met een witte helm waarop een witte pluim wapperde. Als hij heer IJzerhart versloeg, dan voelde het alsof Hazenhart zelf werd verslagen.

Maar wonder boven wonder dook IJzerhart steeds weer op, als een duveltje uit een doosje. Zelfs de dood hield IJzerhart niet tegen. Vanuit het niets verscheen hij weer, verzamelde hij manschappen, herbouwde hij zijn vernietigde Bloedburcht en sloeg hij opnieuw aan het plunderen. Hoe hij steeds weer opstond uit de dood werd er niet bij verteld.

Misschien wist Anon, de schrijver, het ook niet, hoewel hij steeds benadrukte dat alle verhalen waargebeurd waren. Dat hij ze gehoord had van iemand die ze gehoord had van iemand anders... Hazenhart geloofde dat maar al te graag, want hij droomde ervan dat hij heer

IJzerhart ooit zou ontmoeten en dat ze dan samen zouden optrekken. Het was een prettiger idee dan dat alles altijd hetzelfde zou blijven en dat hij voor altijd voor zijn oom zou moeten sloven.

Hazenhart zuchtte en besloot de bezem maar weer op te pakken, voordat oom Hector het boekje daadwerkelijk in de haard gooide. Bovendien zag het ernaar uit dat er over niet al te lange tijd een verschrikkelijk noodweer zou losbarsten. De hele dag was het al drukkend warm geweest. Boven de herberg verzamelden zich al donderwolken en in de verte klonk een onheilspellend gerommel, als van een chagrijnige draak.

Hazenhart was bijna klaar met vegen toen het geluid van briesende paarden, klepperende hoeven en ratelende wielen hem uit zijn dagdromen haalde. Net op tijd sprong hij opzij.

De koets was nog maar nauwelijks gestopt, toen het portier openzwaaide en een man met grote bakkebaarden zijn hoofd naar buiten stak. Op zijn spitse neus zat een knijpbrilletje, dat hij pinnig af nam. Hij priemde ermee naar Hazenhart, die nog aan het bijkomen was van de schrik. 'Sta daar niet zo te lummelen, knul! Help de koetsier met het uitladen van mijn bagage, voordat de storm losbarst. En kijk een beetje uit, want er zitten boeken in, en manuscripten en papyrusrollen van onschatbare wetenschappelijke waarde!' Hij stapte uit, deed het portier achter zich dicht, en beende zonder nog om te zien naar de herberg.

De koetsier klom van de bok. Hij was lang en mager, had waterige ogen en een borstelige snor. 'Nou,' zei hij met een sombere blik op het rijtuig, 'laten we maar beginnen dan.' Hij duwde zijn pet een stukje naar achteren en stroopte zijn mouwen op.

Toen Hazenhart en de koetsier na een tijdje klaar waren met het naar binnen sjouwen van hutkoffers, kisten en tassen die met riemen en touwen boven op het dak en aan de achterkant van de koets bevestigd hadden gezeten vielen de eerste druppels al.

‘Poeh, da’s niks te vroeg!’ Hazenhart wiste het zweet van zijn voorhoofd.

‘We zijn nog niet klaar.’ De koetsier knikte naar de banken in de koets. ‘De prof heeft ook alle zitplaatsen volgepropt met z’n papierwinkel. Hij kon er zelf nog maar net bij.’ Hij spuugde op de grond. ‘Het is dat-ie me het driedubbele heeft betaald, anders had ik hem mooi laten staan met al die schrijfsels.’ Hij keek afkeurend. ‘Slecht voor je ogen en je verstand, en nog brandgevaarlijk ook.’

Hazenhart opende het portier en kreeg meteen een papierlawine over zich heen. De koetsier hielp hem zuchtend alles op te rapen voordat de wind ermee aan de haal ging. ‘De rest mag jij doen, maatje.’ De man liep met zijn armen vol papier naar de herberg. ‘Ik ga even de piepers afgieten en m’n keel smeren met een biertje. Jij zorgt wel voor de paarden, hè?’

‘Piepers, paarden?’ begon Hazenhart. ‘Maar ik moet nog...’ De koetsier luisterde al niet meer.

Hazenhart haalde zijn schouders op en ging aan het werk. Op de banken van de koets was inderdaad geen plek meer leeg, zag hij. Losse stapels papier van allerlei formaten waren naast wiebelende bergen boeken geklemd en opgerolde, met rode lak verzegelde documenten balanceerden erbovenop. Op de vloer stond een rij gemarmerde kartonnen mappen, die met zwarte linten waren dichtgebonden.

Hazenhart begon met de losse papieren. Hij pakte een stapel op, drukte deze tegen zich aan en liep zo snel als hij kon naar de herberg. Na een paar keer op en neer lopen volgden de opgerolde documenten, de boeken en de grote mappen. Dat waren er zes en ze waren zo groot dat hij zijn armen er bijna niet omheen kon slaan. Hazenhart keek naar de steeds donkerder wordende

lucht. Hij moest voortmaken wilde hij alles in veiligheid brengen voordat de bui in alle hevigheid losbarstte en het papier in pap veranderde.

Maar de mappen waren zo zwaar dat hij ze niet in één keer naar binnen kon dragen. Twee tegelijk lukte net, maar bij de laatste twee ging het mis. Een van de mappen gleed uit zijn armen en viel met een plof open op de grond.

Een bliksemflits doorkliefde de lucht, gevolgd door een donderklap niet ver bij Hazenhart vandaan. De flits verlichtte een groot vel papier dat bovenop lag: een stokoude zwart-witprent van een onprettig ogend heerschap. Het papier zat vol vouwen en leek uit een boek te zijn gescheurd. Hazenhart schrok, niet vanwege de bliksem, maar vanwege de afbeelding. De man was van top tot teen in het zwart gekleed en zijn ogen waren net zo donker als zijn baard en snor. Hij keek grimmig voor zich uit. Zijn ene hand omklemde een groot zwaard, zijn andere hield een bos lange haren vast waaronder een bloederig hoofd bungelde. Op de achtergrond was een indrukwekkend kasteel te zien. Vanaf een van de torens wapperde een grote vlag, met daarop een metalig blikkerend hart.

‘Hazenhart!’ klonk een stem vanuit de herberg. ‘Kom als de wiedeweerga hier met de laatste paperassen van de prof!’

Op hetzelfde moment klonk opnieuw een geweldige donderklap.

‘Ja, oom!’ riep Hazenhart terug. Hij wist niet goed waarom, maar hij vouwde de prent op, stak hem snel in zijn zak en duwde de rest van de papieren terug in de map. Toen klemde hij de twee mappen tegen zijn borst en holde naar de herberg, waar hem ongetwijfeld nog meer gedonder te wachten stond.

